

[Arbejdsministeren]

organisationer. Man kunne på den baggrund fristes til at sige: o.k., så lad disse organisationer og disse partier selv klare problemerne. Lad dem så undvære dette tilbud fra lønmodtagernes side. Lad os så trække regeringens lovforslag helt af bordet. Men det kan man ikke gøre, fordi enhver ved, at så vil det være umuligt at rette situationen op samfundsekonomisk i det danske samfund.

De partier, der i et rent partitaktisk spil indtil tredje behandling skal overveje det alvorlige samfundsperspektiv, der tegner sig, hvis man også siger nej til det forslag, der ligger på nuværende tidspunkt, tror jeg ikke skal regne med, at tilbud af denne art, som er fremsat fra lønmodtagernes side i tilslutning til den helhedsløsning, regeringen har lagt frem, er tilbud, der ofte vil komme tilbage, tilbud, man kan sige nej til den ene dag og forvente vil fremkomme den næste dag. Jeg tror, denne tankegang er forkert, jeg tror, den er forfæjlet, jeg tror, det hviler på et bristende kendskab til, hvordan mange lønmodtagere opfatter situationen.

Mange ordførere har udtrykt, at det ændringsforslag, som regeringen har stillet, ikke styrker løsningen, men tværtimod svækker løsningen, og det kan måske overraske, at regeringen siger, at vi er enige med disse ordførere. Det er en svagere løsning end den, vi havde ønsket gennemført, både på det korte sigt, og også i det længere perspektiv, nemlig for at skabe tilslutning og forudsætning for en flerårig politik på det danske arbejdsmarked.

Man har sagt, at det kun var på grund af enkeltpersoners drømme om at spille finansmatadorer i form af særprægede fondsdannelser, at man nu, da man ikke kan få det gennemført i folketinget, i surhed reagerer ved at udtage aftalestoppet af lønforslaget. Efter min opfattelse er det også en forkert tankegang. Efter min opfattelse er det en klar

....

Formanden:

Der er lidt for meget uro. Jeg tror godt, medlemmerne kan sætte sig ned. Det varer nok lidt, inden vi kommer til afstemning.

Arbejdsministeren (Svend Auken):

Jeg tror, det er en kendsgerning, at man må tage hensyn til perspektivet i retning af,

at man ikke bare kan være med til at bære byrderne, men at man også må have indflydelse på fordelingen i samfundet, på styringen i samfundet. Dette perspektiv er et meget væsentligt perspektiv at forstå, hvis man skal opfatte den helhed, som lønmodtagernes organisationer har lagt afgørende vægt på blev tilvejebragt. Jeg er derfor enig med hr. Kaj Poulsen i at udtrykke forståelse for den bitterhed, der findes hos mange lønmodtagere i dag.

Jeg skal ud over disse principielle bemærkninger til de mange indlæg, der har været ikke mindst fra de borgerlige ordføreres side, kun gøre enkelte bemærkninger om ændringsforslagene.

Jeg forstod på hr. Enggaard, at venstres ændringsforslag først og fremmest var fremsat for at vise, hvordan venstre og det konservative folkeparti ønskede det endelige lovforslag skulle fremtræde, hvis de havde haft indflydelse på det. Det er selvfølgelig en prisværdig bestræbelse, men det bliver jo en noget akademisk diskussion, hvis – som det tegner sig – regeringens ændringsforslag om at udtage aftalestoppet af løsningen bliver vedtaget.

Jeg skal sige i anledning af fru Grethe Fenger Møllers meget kritiske indlæg, at vi også beklager, at det har været nødvendigt at stille dette ændringsforslag. Men når fru Grethe Fenger Møller fremfører det synspunkt, at indkomspolitikken som politik bærer frugten i sig selv, er det nok ikke overraskende, at ganske mange lønmodtagere vil rejse det modspørgsmål: ja men hvem er det, der skal eje den frugt, som den indkomspolitik skaber? Er der ikke et perspektiv i, at hvis man er med til at skabe værdierne i samfundet, så får man også en ejendomsret til de værdier, der nu skabes?

Flere ordførere har udtrykt sig på den måde, at man nu kommer til at halte videre. Jeg mener, at det lovforslag, der ligger der, er et ganske stærkt forslag, et markant forslag, som klart trækker i den rigtige retning, men det er indlysende, at vi havde ønsket, at man kunne tage et yderligere skridt, og ansvaret for, at man ikke kan tage dette yderligere skridt, må klart placeres på de partier, som ikke vil være med til at diskutere de privilegier, som bedrebemidlede mennesker har i det danske samfund.